

VÄRLDEN ÄR FULL AV DUMSKALLAR

Tjugosjunde kapitlet – i vilket Zeke går på konsert och får ett slags komplimang

Hela natten låg jag och ältade vad jag sagt och skrivit och vad Kristina sagt och vad jag borde ha gjort och inte gjort och vad de två systrarna sa om mig nu. Det var väl inte konstigt att jag var ensam när jag betedde mig som en ylande hund så fort någon slängde åt mig ett ben.

Hemma hos sig låg väl Rudolf och sov gott i förvissningen om att hans råd gjorde livet lätt att leva för oss andra stackars idioter. Väckarklockan ringde tio i åtta men jag tänkte fan i mig inte gå upp. Åt helvete med alla poäng och brudar som inte kunde visa vad de ville och resten av världen med för den delen. Ena sekunden kände jag hur jag bara ville rusa upp och slå sönder garderoben med en yxa eller kasta tv-n ut genom fönstret. Sen la sig vreden och ersattes av ledsnad och aggressionen riktades inåt istället. I tanken satte jag en revolvermyning mot tinningen och tryckte av. ”Livet är enkelt att leva.” Vilket jävla skitsnack. Kunde det bli mycket klyddigare? Det värsta var att må skit när man inte hade någon riktig anledning. Vad hade jag för problem egentligen? Arbetslös, men inte fattig? Inte sett i ett större perspektiv åtminstone. Till och med de fattiga i Sverige hade skor på fötterna och tänder i munnen. Jag hade en tvårummare för mig själv, mat och kläder. Jag var frisk och åtminstone normalbegåvad. Som jag såg det hade jag fått fyra ess i första given. Men i det här landet var vi så jävla bortskämda att vi inte fattade hur bra vi hade det. Vi satt dästa och övergödda i skinnsoffan i våra elslukande små miniväxthus till lägenheter och gnällde över att de bara visade repriserna på tv. Ändå kändes det ibland som om det kunde kvitta. De kunde ta hela skiten och dumpa någonstans. Kunde man inte vara lycklig i Sverige så förtjänade man det kanske inte. Men att tänka så hjälpte inte.

– Om du har det så jävla svårt så gör slut på det då.

– Vad är det för skitsnack?

– Du kommer inte att sakna något ändå och vem kommer att sakna dig?

– Det bara förlorare som tar livet av sig. Det är inte samma sak att inte bry sig om man dör som att längta efter det. Så jävligt är det inte.

– Men upp och hoppa då, din skit.

Jag hoppade väl inte men jag steg upp ur sängen den här dagen och dagarna efter också. Det var ju tvunget. Förr eller senare måste man ju upp och pissa.

Jag hade inte snackat med Erik om hela historien men till slut ringde han.

- Jag hörde att du skriver brev.
- Olyckligtvis.
- Jag snackade med Petra nämligen.
- Roligt för dig. Bara hon inte tror att du är ett lika stort pucko som jag.
- Hon tycker inte alls att du är ett pucko. Hon sa att hon tycker att du är ett riktigt original.
- Vilket är ett finare ord för pucko.
- Nej. Hon verkar tycka att du är ganska häftig. ”Han är en sån person som det är helt naturligt för att skriva ett sånt brev”, sa hon.
- Och vad gör det mig till? Hon hade inte tyckt det var lika charmigt om det var till henne jag hade skrivit.
- Jag ska förresten ut med henne till helgen.
- Men vad fan. Vi skulle ju gå på KB och se Steve Earle.
- Vi ses där. Kanske. Vi får se. Egentligen är det värdelöst att gå på konsert när man är ute med en tjej.

Så hon tyckte att jag var ett original. Det lät ändå ganska bra. Hellre än att vara någon jävla medelmåtta. Jag var ju en ny typ av människa enligt Rudolf. Då var det oundvikligt att man blev missförstådd ibland.

- Du är annorlunda, sa Rudolf nästa gång jag var hos honom. Utnyttja det. Låt det jobba för dig och inte emot dig. Du ska inte vara rädd för att till och med att gå över gränsen och bli kaxig ibland. Om du inte nosar på gränsen så lär du dig aldrig var den går.

Mitt snack om att jag var trött på livet avfärdade han bara.

- Du kommer aldrig att ta livet av dig. Det är du alldeles för feg för.

Man kunde undra över om han var ute efter att provocera, men det spelade ingen roll. Jag hade aldrig sagt att jag tänkte sticka huvudet i ugnen. Att fly var ju en annan sorts feghet. Det kändes alltid bättre när jag varit hos Rudolf. Men när han slagit sina feta armar om mig och jag gick därifrån blev mitt självförtroende svagare ju längre bort jag kom från hans fåtölj och gosdjur och grammatiska felsägningar.

På lördagen tog jag ensam cykeln till Bergsgatan och gick och kikade in på krogarna. Redan på andra stället såg jag Erik och Petra sitta vid ett bord och prata. Innan hade jag inte varit ett dugg intresserad av Petra men nu när hon och Erik verkade få ihop det så ville jag såklart ha henne. Åtminstone ville jag inte att Erik skulle få henne. Ensamheten är missunnsam. Jag satte mig vid ett bord på uteserveringen och såg till att jag inte skulle synas av de två turturduvorna. Drack en öl som inte var särskilt god i den kyliga vårkvällen. Det mesta

smakade bittert när man spionerade på sina polare. Ändå gick jag inte därifrån. Jag vet inte vad jag var ute efter. Spionera var väl inte rätt ord. Jag såg inte ens dem från platsen där jag satt. Varför skulle jag inte få ta en öl som alla andra? Kunde jag hjälpa att de hade valt samma krog? Antagligen satt jag där och gottade mig åt min ensamhet. Det kändes sorgligt på ett skönt sätt att sitta och dricka ensam medan ens polare satt ovetande några meter därifrån tillsammans med en snygg tjej vars syster gett en själv nobben och som man förnedrat sig inför.

Jag gick därifrån i god tid så att de inte skulle se mig och drog mig uppåt till KB. Konserten var bra. Jag ställde mig strax till höger ganska långt fram. Som vanligt när jag gick på konsert hörde jag till de yngre i publiken, även om jag närmade mig medelåldern. Många ansikten var bekanta. Vissa var man inte lika glad åt att se. Ibland fick jag lust att omvärdera min musiksmak. Hur fan kunde jag gilla samma artister som de här idioterna? Vad var det som tilltalade både dem och mig? Särskilt handlade det om de fyllehundarna som aldrig kunde hålla käften under konserten. De var tvungna att snacka och kommentera allt som hände. Aldrig hade de någon koll heller. Helt plötsligt kom de dönande genom folkhoppen. Tydligt insåg de plötsligt att de gillade musiken och måste stå längst fram. Tre låtar senare trängde de sig samma väg tillbaka för att köpa en öl i baren. Tillbaka längst fram. Sen bak igen för att gå och pissa. De här fulla killarna blev oftast sentimentala också och började förklara för varandra hur mycket de tyckte om varandra.

– Asså, jag älskar dig. Ärligt asså. Det är inget fyllesnack. Du är sån jävla bra kompis. Så kramades de och dunkade varandra i ryggen, för män kan inte kramas utan att slå varandra mellan skulderbladen. Eftersom de var män så kändes det fel att stå och kramas och då måste de avsluta det hela med att boxa varandra lite grann på överarmarna.

Naturligtvis hamnade jag alltid bredvid eller bakom en eller annan fubbick. Fanns det en idiot på en konsert så ställde han sig ofelbart precis där jag också stod. Den här gången var det en gubbe som inte kunde bestämma sig för om han skulle stå till vänster eller höger om mig. Varenda gång han bytte plats så tryckte han sin feta kagge i ryggen på mig. Till slut vände jag mig om och skrek:

– Nu får du fan bestämma dig var du ska stå.

Efteråt kunde jag inte fatta att jag gjort det. Normalt sett kunde jag stå och reta mig en hel konsert och låta ett par pladdrande idioter förstöra hela upplevelsen för mig utan att varken säga ifrån eller flytta på mig. Men nu röt jag till för första gången i mitt liv. Kunde det ha något med Rudolf att göra? Lyckligtvis försvann det rastlösa puckot in mot mitten. Men den här kvällen var idioterna fler än vanligt. Bakom mig stod två av de jobbigaste typerna jag

någonsin varit med om på en konsert. Den ena måste vara hög på ett eller annat för varenda gång Steve Earl spelade en sentimental eller sorglig låt så lutade knasten pannan mot min skuldra och lät som om han stod och bölade. Om nästa låt var rockig så rätade han på sig och började skrika ”Whoo!”. Sedan drog de ner tempot igen och då hade jag hans jävla skalle i ryggen igen och sedan var det ”Whoo!” igen. Bredvid honom stod en full lirare i femtiofemårsåldern som hela tiden skrek i mitt öra hur bra låtarna var.

– Det här är ju fantastiskt, sa han om och om igen.

Till slut höll han mig i axlarna som om han ville krama mig.

– Hur gammal är du, frågade han.

– Hur gammal är du, frågade jag tillbaka.

– Det här är ju fantastiskt. Att du som är så ung kan uppskatta den här musiken. Det är ju helt fantastiskt. Förstår du dig på den här musiken?

Till slut blev jag riktigt förbannad.

– Ja, jag förstår mig på den här musiken alldeles utmärkt. Jag har lyssnat på den i över tio år.

– Det är ju fantastiskt.

Gubbjäveln gav sig inte. Det enda jag kunde göra var att leta upp ett annat ställe att stå på.

Efter konserten fick jag syn på Erik och Petra. Jag försökte smita iväg och hämta ut min jacka men märkte att de såg mig.

– Skönt att du kom, sa Erik till mig när Petra gick på toaletten. Vi har fan inget att snacka om mer än om dig och ditt jävla brev.

Så kvällen slutade med att jag stod och berättade handlingen i *Sodoms hundra-tjugo dagar* för att Erik tyckte att det var så roligt att jag inte kunde berätta utan att vara på väg att spy och sedan följde Erik och jag Petra hem fast jag försökte ta mig därifrån flera gånger. Det var precis som om de båda ville ha mig som buffert så att de skulle slippa hångla. Det var alltid ett nöje att stå till tjänst.

Jag träffade bara de bägge systrarna en gång till. Kristina stötte jag ihop med en sen kväll när hon kom ut från en krog på Möllan tillsammans med en kille. Han var lång och mörk och dyrt klädd och var säkert en riktig man med framgångsrik karriär och bra i sängen. När hon såg mig stå och hänga på min rostiga cykel med min skitiga mockajacka och snedslitna gym-padojor ångrade hon sig knappast. Men jag tänkte min själ inte stå och skämmas.

– Hallå Kristina, sa jag.

– Hej.

– Hur är läget?

– Jodå, det är bra.

Hon verkade vara mer besvärad än jag. Sen gick de iväg tillsammans med ett annat par. Så fort de var utom synhåll antog jag att hon började berätta historien om knäppskallen med de stora polisongerna som desperat kastade sig över intet ont anande kvinnor och sedan blev hysterisk när han fick nobben och skrev överspända brev i stället för att gilla läget och ta nederlaget som en man. Det fick jag väl bjuda på.

Petra å sin sida gav sig visst inte när det gällde Erik. Hans intresse hade försvunnit. Det var inte första gången han gjorde på det sättet. Han fick för sig att han var intresserad av någon och låg på som en iller och när han till slut praktiskt taget hade övertalat tjejen att bli kär i honom så drog han sig undan. Sen stod hon där och kände sig dum. Den enda förklaring jag kunde ge var att han blev rädd när han märkte att det kanske kunde bli allvar. Det var ju inte schysst mot brudarna men det var på något sätt synd om honom också.

Dagen efter Steve Earle-konserten ringde Petra på hemma hos Erik. Hon ville komma in medan han gjorde allt han kunde för att på ett subtilt sätt få henne att förstå att hon borde gå sin väg. Men hon tog sig in på något sätt och satt med knullvåt blick i hans soffor medan han spelade sina gnälligaste bluegrassplattor tills klockan blev halv två och han sa att han var trött och ville gå och lägga sig.

– Går det bra om jag sover över, frågade hon då.

– Jag tror nog att det är bäst att du går hem till dig.

När hon stod i dörren frågade hon om hon åtminstone kunde få en godnatt puss.

– Helst inte, sa Erik och stängde dörren.

Obegripligt nog så bjöd han ändå henne när han veckan efter hade en liten fest. Antagligen ville han vara snäll, men Petra den stackaren trodde ju att hon fortfarande hade chansen. När det visade sig att det var ett falskt hopp satte hon sig och grät i soffan och eftersom jag aldrig hade kunnat ”stå och se en kvinna lida” satte jag mig bredvid henne och försökte trösta.

– Jag förstår ingenting, sa hon. Jag trodde ju att han var intresserad. Sen bara slår han om.

– Han var intresserad. Men han är rädd.

Jag körde med alla grejor som jag tyckte att jag lärt mig om kärlek och förhållanden av Rudolf. Jag måste säga att jag spelade rollen som terapeut riktigt bra.

– Det här händer alltid mig, fortsatte hon. Varenda gång jag blir engagerad i en kille har jag missuppfattat och får nobben.

Själv fortsatte jag mina klyschor och sa att hon var fin och det var inget fel på henne. Det var Erik det var synd om och visst hade han varit taskig men det var bara för att han inte tillät sig

själv att vara lycklig. Erik själv tyckte att jag sabbade hans fest genom att sitta och äta den här skiten och blev förbannad för att jag, som han sa, kastade skit på honom.

Jag visste egentligen inte hur mycket sanning det låg i det jag sa, men Petra tycktes bli gladare. Men så glad och tacksam att hon glömde att hon var kär i Erik och inte i mig blev hon inte. Så jag fick gå hem ensam trots att jag var en så jävla fin kille som tröstade försmådda kvinnor i deras nöd.